

„Jsou mezi námi“
2+2=5
válka = mír
svoboda = poroba
nevědomost = síla

Autor: Karel Veliký

Jazyk neslouží jen k domluvě, také k tomu, aby lidé uvěřili, byli umlčeni a poslouchali. V boji proti identitám je dnes jeden z hlavních směrů útoku veden právě na řeč.

Každá moc, každá kasta, každá odbornost si vždy vytváří svůj slovník, svou terminologii – „metajazyk“. Nejinak je tomu u těch současných. Nynější mocí vládnoucí vrstva, její podpůrní experti a jiní servíti však ve vytváření nových slov a pojmů, v posunu, ba v obracení významů těch dosavadních, jakož i ve **vylučování a nahrazování** jiných („logocida“), dosahují ve srovnání s dřívějškem opět zdatelně vyšší úrovně. A není divu, z podstaty své víry byli egalitáři ve lži a pokrytectví odjakživa napřed. Stačí připomenout Církev, „děvku v šarlatě, s hnáty ve zlatě“, po staletí hlásající a oslavující chudobu, jakkoli jí samé je nad slunce jasné, že bez jisté okázalosti si m o c udržet nelze (neboť přepych má veřejnou, oficiální dimenzi): a tak i ona největší část peněz vybírá od chudých a nejchudších. Ale nás teď zajímá naše doba, za jejíž pokrytecký počátek si můžeme symbolicky zvolit rok 1791, kdy francouzští hlasatelé rovnosti, volnosti a bratrství dosavadní „ministerstvo války“ krále-vlastizrádce přejmenovali na „ministerstvo obrany“. Takže US Department of Defense pořád b r á n í kdekoli jen chce, také na druhém konci světa.

Za skutečného zakladatele toho, co nás dnes nejen obklopuje, ale trvalým dotíráním i dotváří, můžeme ovšem označit až Žida jménem **Edward L. Bernays**, prastrýce hamburského rabína Bernayse, synovce **Sigmunda Freuda** (jiného **veledemiurga naší doby**: žádná radost, kdepak, když, tak slast), a zároveň předka jednoho ze dvou zakladatelů Netflixu! Panující plutokratická moc má pochopitelně prostředníky – média a jejich figury –, a právě těm Bernays ve své příručce *Propaganda*, vydané v USA roku 1928, poskytl základní vodítka k ovládnutí tzv. „veřejného mínění“ našich „osamělých davů“ (Riesman). Sám k tomu napsal:

*Vědomá a organizovaná manipulace organizovaných zvyků a názorů mas je důležitým prvkem v demokratické společnosti. Ti, kteří manipulují tento neviditelný mechanismus společnosti, tak vytvářejí **neviditelnou vládu**, jež je skutečnou mocí v naší zemi.*

V tom smyslu dobře prováděná propagace má lidi ovlivňovat automaticky, a liší se tedy od jiných forem nátlaku tím, že vede, aniž vyvolává masový odpor. Marketing, management, reklamní slogany, žonglování se slovy, masové podmiňování a ovlivňování vázané téměř výhradně na pohlaví, popř. založené na zneklidňování a následném uklidnění; lži, neologismy, eufemismy, z nich vyvěrající dvojí myšlení (doublethink), všechny ty anglicismy, kejkle, falešná pompa i emoce, válka coby nutný prostředek k udržení systému, akceptování zplošťování každodenní slovní zásoby („Super!“) na univerzitách, hovorový i odborný jazyk coby terén vítězně dobytý tržní, komerční a konzumní ideologií, to vše lze lehce odvodit z Bernaysova **spin-doctors** poradenství. – Pro toto období „otců zakladatelů“, kdy „umění prodat“ ještě tolik nedominovalo nad „uměním vyrobit“, by zároveň nebylo spravedlivé opomenout *The Principles of Scientific Management* (1911) od Fredericka W. Taylora, knihu o metodě organizace a optimalizace práce. Taylorismus uplatnil mj. Ford, u nás **Baťa** ve svém „botostroji“, v sovětském Rusku mu říkali „stachanovština“, Chaplin jej zkarikoval v *Moderní době* (1936), René Clair v *Ať žije svoboda* (1931), ale hitlerovskému Německu důsledné uplatnění jeho zásad ve fázi totální války umožnilo zvýšit zbrojní výrobu za pouhý rok na některých úsecích i několikanásobně!

Po válce byly ve Spojených státech do ovlivňování veřejného mínění investovány obrovské sumy; vědecké výzkumy, programy, jejich aplikace – dlouho se např. těžilo z neobehaviorismu **Burrhuse F. Skinnera**, „praotce programování kognitivních map“ s jeho batalióny kryš (schéma podnět-reakce), pak... ale my tu nepíšeme historické pojednání. Chceme připomenout jiné věci, také to, že nikdo z těch, kdo se po převratu v devětaosmdesátém ve spolupráci s vítězi studené války ujali v poražené zemi politicko-hospodářské správy (včetně placených harospiků-prognostiků), zpoza někdejší „železné opony“ tuhle agendu za blikajícími neony a zářícími výlohami také asi ani nezahlédl? A dodnes se mezi nimi dokonce vyskytují tací, kteří docela vážně hají ten „skutečný Západ“ coby neideologický, objektivní... Jenže jeho skutečným vládcům už dávno nestačí jen prodávat, umět vnutit, co vlastně ani nechcete nebo nepotřebujete, popř. periodicky předhazovat občanu-komparsistovi pár replik do předvolebních komedií – jejich vidění i síla jsou nyní již mnohem ucelenější. Chtějí si přizpůsobit celý svět, jak ti maskovaní vetřelci z Carpenterova laciného **Jsou mezi námi** (1988). Jejich jazyk, hodnoty a měřítko mají vzít za své všichni. A jdou na to vsuktu zgruntu, když některé filmy-seriály, kupř. zrovna takového Netflixu, využívají motivy i ze starých evropských legend, mýtů a dějin, avšak naplňují je aktuálními ideologickými obsahy. Takže jejich vyznění je pro bezbranné „týns“ potom přesně opačné, než proč byly po staletí předávány (tradovány) a zapisovány. Zároveň pokrokoví američtí vyučující požadují „dekolonizovat učební osnovy“. Vždyť mnoha slovům z někdejší evropské vysoké literatury už nerozumějí ani bílí studenti, natož pak ti (původně) z jiných kulturních okruhů. Zato se objevuje a analyzuje důležitost komiksů. Ty také učtou všichni, alespoň v univerzitním prostředí. K tomu fajn animáky...

Jazykové čistky přitom nezahrnují jen vylučování a opisy tzv. „nekorektních slov“, konkrétně ve francouzštině vedle omezení slovníku též redukují mluvnicki, časy, rody; tak se v multikulturním rovnostářském prostředí vytrácejí jazykové nuance, které jsou jakožto národní bohatství pro One World již nadbytečné, mnohé smíšené páry a pečvorkové rodinky se prostě dorozumívají v holých větách na způsob řeči reklam či opů z Burroughsova Tarzana,

a („native“) prarodiče s („multi“) vnučaty někdy ani to ne... Někteří vykořenění („Vlastně nejsem doma nikde.“), samotným místem narození domněle poníženi, či úchylní jedinci si následně nejochotněji osvojují novořeč, jako kompenzaci svých nedostatečností daných prvotní cizostí a sebezpotvrzení: totiž vyjádření příslušnosti k mocným nad národy. Pozitivní diskriminace, dekonstrukce, dezinformace (**Guy Debord** v komentářích ke své *Společnosti spektaklu* připomíná, že tento pojem byl do Evropy importován ze sovětského Ruska coby jeden z nástrojů užitečných k řízení společnosti, neboť každou oprávněnou kritiku zřízení lze jejím označením za „dezinformaci“ zlehčit.) –, to jsou výrazy, jimiž se aktivně podílejí na budování jiných, jim nakloněných a tudíž pokřivených poměrů. Doba, v níž také u nás v sobě ti ještě obecně normální, většinoví, avšak flexibilní začnou objevovat nejroztodivnější deviace, jen aby prošli „výš“ těmito Progres-oky a LGBT-sítěmi, je pravděpodobně nedaleko.

Nečestné, neadekvátní užívání slov (jako třeba „běženci“, „uprchlíci“, „manželství pro všechny“) by mělo být trestným činem, nikoliv společenským výtahem. Kdyby tato společnost lháře a šejdiře spíše trestala než odměňovala, byla by rozhodně zdravější a životaschopnější. To však není v zájmu systému, naopak. Proto se musíme zkoušet chránit sami, jako d o m o b r a n c i.

Odpor bez vůdce

Kultivování vlastního slovníku vybranou četbou a maximální obezřetností vůči tomu, který nám vnucují média, prostředek k ovládnutí.

Rozpoznávat skryté, posunuté či obrácené významy pojmů a „narrativů“, anebo se je snažit ignorovat („mediální hygiena“). Neboť jako náš tělesný stav ovlivňuje to, co jíme, na mysl působí, co vstřebáváme očima a ušima.

Sebekontrola. Nepožívat výhradně informační košer fastfood k zblití, patlanice z nejpodezřelejších multikulti-kuchyní, nýbrž výživnou domácí, tradiční, vlastní stravu. Pozor na odpady a jedy v lákavých obrazech a abstraktních slovech!

Určení nepřítelů. Skutečně mocní jsou naší každodennosti vzdálení jako nějací Marťani. Český pasivní odpor se proto zaměřuje na jejich prostředníky. Komu osvědčená metoda smějících se bestii nejde nebo nevyhovuje, zkusí co nejdůslednější bojkot a opovržení. Vzdálený cíl této „drobečkové politiky“ v mezích zákona: aby se běžní oportunisté i štrébři s méně hroší koží za své „džoby“ v médiích, neziskovkách, sněmovnách, nejrůznějších agenturách a nadnárodních korporátech začali mezi lidmi, také v rámci širší rodiny (i hýčkaní „singles“ mají – ještě – rodiče a sourozence!), konečně alespoň stydět, tak jako někdejší aparátčící na sklonku osmdesátých let.

Zapisujme si perem na papír. Snadné psaní na klávesnici, ve smyslu přemazávání a automatického opravování, jazyk esemesek, to vše – tato „techno-vědná standardizace“ – nás činí méně pozornými k pravopisu či hojnosti slovní zásoby.

Podrobněji k některým vyšším technikám odporu:

Stefan George, *Poesie* (Délský potápěč: Praha, 2022), str. 193-195, kap. PRAXE („Živé a živné slovo“, „Čtení“, „Učení se nazpaměť“).

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

Guillaume Faye, *Proč bojujeme* (Délský potápěč: Praha, 2016), část „Metapolitický slovník“.

O tom, že prvním předpokladem dobré vlády po každém údobí úpadku je *n á p r a v a ř e č i* pěkně již Konfucius v třetím výroku třetí knihy svých „Rozprav“.